

Arnhem, 18 september 2022

Lieve Dilan,

Buiten geeft de herfst een steeds zwaardere geur af,
duiken we dieper in onze jas,
vervloeken we de regen waar we eerder naar verlangden.

Binnen dragen we truien en bidden we om een milde winter.

En hoe eerder het donker wordt,
hoe irrationeler de angsten die ons 's nachts bezoeken.

Heb jij dat ook? Dat de stormen van de wereld
steeds vaker in eigen hoofd lijken te woeden?

Bij ons thuis zijn het er twee die daar last van hebben; vader en zoon.

Mijn zoon omdat hij zijn hoofd maar moeilijk stil krijgt,
meer vragen dan woorden heeft
en zijn gedachten halverwege een antwoord
alweer een nieuwe vraag op hem afvuren.

Als ik hem naar bed breng, raak ik gevangen
in een spervuur van prangende kwesties:

Hij wil weten of je hersens kapot gaan
als je je vingers in een stopcontact steekt,
of je van alle spinnen dood kan gaan
(want Freek Vonk zegt dat alle spinnen giftig zijn),
en of de discolamp mee naar bed mag
en waarom dan niet – hij mag ook nooit wat.

En zijn vader herkent zich in al dat razen,
in al die pogingen overzicht te krijgen.
Ik voel me zelf ook net iets te vaak die coyote
die achter de ongrijpbare *roadrunner* aanjaagt,
die coyote die moet blijven rennen
omdat hij, zodra hij stopt, de *canyon* in stort.

Dus mijn zoon en ik zijn begonnen met kindermeditatie.

En zo liggen wij voor het slapen gaan naast elkaar in het grote bed
te luisteren naar een rustgevende vrouwenstem
die ons door een sprookjesachtig landschap leidt.

Zoals op het water slapende otters elkaars hand vasthouden
om te voorkomen dat ze afdrijven naar open zee,
houden mijn zoon en ik elkaars hand vast
om te voorkomen dat we afdrijven naar donkere gedachten.

In de hoop onze irrationele angsten de pas af te snijden
voor ze hun weg vinden in de reële wereld.